

Ситуація останніх 20-ти років в Україні чітко вказує на те, що економіка нашої країни також перебуває в цій пастці, зокрема їй притаманний дисбаланс в соціально-економічному розвитку та дедалі більше відчувається гостра потреба в реалізації моделі економічного зростання та забезпечення належного рівня добробуту суспільства. Адже середня заробітна плата українців є значно нижчою порівняно із доходами мешканців більш розвинутих країн та часто не задовольняє потреби українців (див. рис.1).

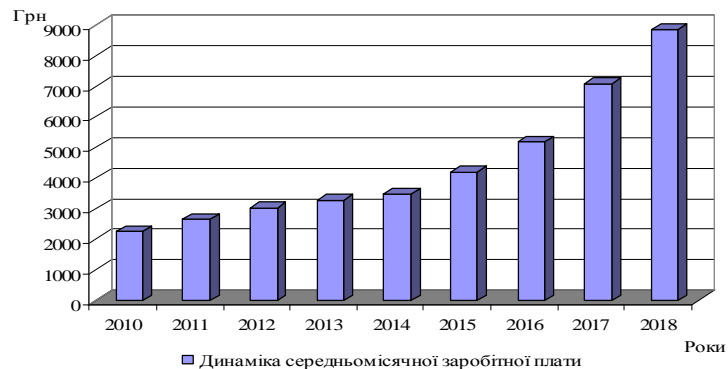

Рис. 1. Динаміка розміру середньої заробітної плати в Україні у 2010-2018 рр.

Найголовнішою проблемою слугує недосконала виробнича структура та інституціональна система, якій характерна корупція, недосконале законодавство й регулювання, недостатній захист прав власності. Недоліком можна назвати й низьку енергоефективність, залежність від імпорту дорогих енергоносіїв, наявність збиткових галузей, які субсидує держава.

З огляду на зазначене, вважаємо, що вирішення даної проблеми можливе через: постійне збільшення показника продуктивності праці; технологічний прогрес та структурні зміни, що сприяють більш ефективному розподілу наявних ресурсів в економіці, а саме праці, капіталу (фізичного і людського), землі тощо; заохочення інвесторів та підприємців бути резидентами країни, створивши для цього сприятливі умови на державному рівні; переорієнтацію економіки з аграрного на індустріальний тип розвитку, інвестуючи у фізичний капітал (інфраструктура, обладнання, заводи, фабрики тощо); фокусування на збільшенні обсягів експорту та постачанні несировинної кінцевої продукції; підвищення фінансової грамотності та економічної свідомості громадян шляхом внесення коректив у систему освіти.

Отже, для того, щоб уникнути пастки середнього доходу, Україна повинна зробити якісний прорив у соціально-економічній сфері, зокрема здійснити переорієнтацію на інноваційний тип розвитку та виробництва товарів і послуг з використанням сучасних наукоємних технологій, збільшити попит на вітчизняну продукцію, диверсифікувати зовнішні ринки, стимулювати розвиток інституціональної складової тощо.

О. І. Гнатів

Науковий керівник: к.е.н., доц. Комаринець С.О.

ОСОБЛИВОСТІ МІЖНАРОДНОЇ ТОРГІВЛІ БРЕНДОВИМ ОДЯГОМ

У ХХІ ст. індустрія моди стрімко розвивається та дедалі більше маловідомих раніше брендів виходять на світовий ринок. Це супроводжується труднощами, пов'язаними із імпортом та експортом брендового одягу.

Процес імпорту одягу супроводжується низкою ускладнень. Перш за все, потрібно чітко визначитися з класифікацією згідно УКТ ЗЕД, яка залежить від виду виробу, матеріалу, з якого він виготовлений, що обумовить розмір ввізного мита. Обов'язковим є також проведення санітарно-епідеміологічної експертизи для всього одягу, який ввозиться. На сьогодні багато підприємств займають активну позицію щодо закупівлі, беручи до уваги широке коло трудових, соціальних та екологічних питань, включаючи умови праці, екологічність і безпечність продукції. Споживачі стають більш свідомими в питаннях застосування шкідливих хімічних речовин у процесі виробництва одягу [1]. Крім цього, багато провідних світових виробників мають зареєстровані торгові марки, під якими випускають свій одяг, який є об'єктом інтелектуальної власності. Це означає, що будь-яке переміщення таких товарів можливе тільки з дозволу власника торговельної марки, що створює перешкоди для легкого ввезення брендових речей на територію України.

Світові бренди, одяг яких розповсюджений у країнах Європи, виробляють також і в Україні, однак відразу там не продають. Серед них: *Adidas, Benetton, Esprit, Hugo Boss, Zara, Mexx, Marks & Spencer, Next, s.Oliver, Triumph, Tommy Hilfiger* тощо. Переважно, одяг вивозять у Німеччину. Одяг для *Zara* та *New Look* українські майстрині шують на львівській фабриці «Троттола», яка налічує 8 філій у Західній Україні. Щомісяця фабрика виготовляє до 100 тис. одиниць одягу, який повністю експортується до Європи. Іншим прикладом є Балтська швейна фабрика (Одеська обл.), яка активно співпрацює з *Benetton, Esprit, Kookai, Laura Ashley, Max Mara, Mexx, Next, Steilmann, Top Shop, Wallis*. Відповідно готові вироби відразу експортуються.

Inditex та *ASOS* є двома великими європейськими власниками брендів одягу, які здійснюють закупівлі за принципом географічної близькості. Це дозволяє задовольняти попит споживачів у сегменті «швидкої моди».

Зрозуміло, що одяг відомих європейських марок, який двічі проходить через митницю, в Україні дуже дорогий. Ціна кінцевого продажу у порівнянні з ціною реалізації продукції вітчизняної фабрики для внутрішнього ринку є більшою у 4, а то й більше разів. Зауважимо, що цінова політика може бути різною для країн Європи. Очевидно, коли ми говоримо про одяг із нових колекцій, то ціна є завищеною. Проте, якщо порівняти ціни в Україні та за кордоном на один і той самий одяг відповідної фірми, то у Польщі або Чехії вони будуть помітно дешевшими, а асортимент ширшим.

На сьогодні, можливості для прямого продажу без послуг агентів, дистриб'юторів, імпортерів та оптових продавців зростають. Це зумовлено, передусім, переходом до онлайн-продажу. Пряма доставка від власника бренду до споживача через пункти отримання й пряма доставка додому через центри електронного виконання замовлень трансформують класичні оптово-роздрібні моделі. Частка електронної торгівлі зростатиме й надалі. Використання соціальних медіа буде активнішим і стане стартовою точкою в купівлі одягу [1]. Однак, зазначимо, що онлайн-замовлення з-за кордону є небезпечними для іноземного продавця, оскільки є випадки шахрайства, коли намагаються заробити, продаючи куплене оптом в онлайн-магазинах. У випадку України для захисту легального бізнесу від нечесної конкуренції створено Митний реєстр об'єктів прав інтелектуальної власності, у якому вказано, хто володіє правами на цей бренд, і кого власник наділив правом завозити в Україну або вивозити з України товари під цим брендом. Якщо товар завозиться особою або організацією, яка не зазначена в реєстрі, тоді Державна фіскальна служба України зупиняє митне оформлення, повідомляє про це правласнику і відправляє товар на експертизу. Вона повинна встановити оригінальність товару й вирішити, чи можна його завозити в країну [2].

Доходимо висновку, що торгівля брендовим одягом є не легким процесом як для імпортерів, так і для експортерів. Проте, ця індустрія має перспективи розвитку в Україні, а тому необхідно і надалі посилювати контрольну та регуляторну функції державного управління у цій сфері.

1. Мірошніченко О. Експорт одягу до Європейського Союзу. Гід для українських підприємців / О. А. Мірошніченко, М. Г. Неліна, О. В. Феленюк. – Київ: 2017, 25-30 с. 2. Гришко Л. "Стій, митниця!": Все, що треба знати про затримку посилок з-за кордону [Електронний ресурс] / Л. Гришко. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://p.dw.com/p/2e1Du>.

О. Григор'єва

Науковий керівник: к. е. н., доц. С. О. Комаринець

ПЕРСПЕКТИВИ ЗАЛУЧЕННЯ ПРЯМИХ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В ЕКОНОМІКУ УКРАЇНИ

Сучасний стан економіки України характеризується значним дефіцитом рахунку поточних операцій, недостатнім рівнем заощаджень і капітальних інвестицій, низьким рівнем розвитку наукоємних галузей промисловості. В таких умовах, актуальною стає політика стимулювання прямих іноземних інвестицій, яка важливе джерело залучення капіталу, розвитку новітніх технологій, збільшення валютних резервів.

Міжнародний досвід свідчить, що державна політика стосовно іноземних інвестицій формується залежно від зрілості національних економік, рівня їхньої інтегрованості у світове господарство. Для України серед потенційних джерел ресурсів прями іноземні інвестиції є особливо важливими. Вони здатні забезпечити масштаби й темпи розвитку ринкових відносин, а відтак і більш органічну інтеграцію національних ринків у міжнародні, відкриваючи доступ до сучасних технологій, маркетингу та менеджменту. Необхідність залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України зумовлена наступними причинами: низькою внутрішньою інвестиційною активністю; необхідністю використання сучасного досвіду управління та організації підприємницької діяльності; технічної й технологічної модернізації виробництва; створення конкурентоспроможної економіки; потребою в модернізації соціальної структури, освоєння світових ринків.

Як свідчить світова економічна історія, залучення ресурсів у формі іноземних інвестицій є дієвим засобом піднесення національної економіки.

Якщо розглядати пряме іноземне інвестування для країни-реципієнта, то необхідно звернути увагу на те, що іноземне інвестування має низку позитивних і негативних наслідків, тому для забезпечення економічної безпеки України, її сталого розвитку необхідна виважена стратегія іноземного інвестування, вмиле оперативне управління міжнародними потоками капіталів (Табл. 1). Отже, для створення сприятливих умов для залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України необхідна стабілізація економіки, яка є тривалим процесом і у разі її досягнення буде сприяти розвитку міжнародного інвестиційного співробітництва, збільшенню притоку інвестицій з-за кордону та їх ефективному застосуванню.